

ФОРМУЛА ЖИТТЯ В ДІЇ: СЕКРЕТИ ТВОРЧОСТІ ТА УСПІХУ ВІД ЧЛЕНІВ ГО «ІННОВАЦІЙНІ ОБРІЇ УКРАЇНИ»

Найкраще, що можуть робити освітяни й митців у часи війни – тримати свій фронт на захист національної мови та культури, плекання традицій та формування нових. ГО «Інноваційні обрії України» це розуміє і пропонує безліч можливостей заявити про себе, поділитися досвідом, висловити найважливіше.

Однією із таких можливостей Фестиваль поезії «Формула життя», який проводився в онлайн-режимі на платформі Zoom 28 січня та 4 лютого 2023 р. Захід було ініційовано й проведено ГО «Інноваційні обрії України» з метою знайомства з новими членами організації, відкрити нові грані творчої діяльності постійних членів та зануритись у світ українськомовної поезії, яка фіксує події сучасності і виражає стани та емоції, дозволяє виразити себе та надихає інших. Вийшло справжнє цікаве, чуттєве камерне свято поезії.

Кожен зі спікерів презентував себе як творчу особистість, познайомив зі своєю творчістю – поетичною або творчо-педагогічною, доторкнувся до струн душі кожного із присутніх.

У перший день учасники презентували переважно поезії свого авторства. Практичні психологи й фармацевти, вчителі-філологи та досвідчені митці слова – усі ділилися секретами свого натхнення на життєвому шляху. І варто згадати найяскравіші моменти цієї події, найважливіші слова, промовлені спікерами, щоб кожен міг визначити для себе власний рецепт професійного успіху й самореалізації.

Так, Дмитро Гордієвський, практичний психолог та вчитель іноземної мови та зарубіжної літератури Щербанівського ліцею Полтавської області, поділився своєю формулою життя, розповів про шлях до написання віршів, подав на розгляд присутніх власну

авторську символічну поезію. Його тексти – це візуальні образки, якими він вимальовує думки й почуття. А символічність картин набуває у свідомості аудиторії своєї візуальної та значеннєвої реалізації:

*Небо вгорі фіолетове,
Змінюється, страждає,
Набуває нових відтінків...*

<...>

*Життя – волошкове поле,
Що вигоряє під сонцем,
З синього жовтим стає
І, не скорившись, гине.*

Авторська символіка вибудовується завдяки використанню широкого інтертекстуального поля: у творах можна зустріти міфічних героїв та літературних персонажів, відчуті алюзії на відомі сюжети:

*Злиття двох світів непізнаних
Сягає безмежності ніччю.
Ні, не зустрінусь з Офелією...*

або

*Хто був Ікар? Митець чи божевільний?
Наблизився до сонця і зомлів...*

У сувору реальність повертає Наталія Кушнір, за професією фармацевт, душа якої повниться поетичними образами. Вона виступила свого роду хронікером воєнних подій в Україні, «голосом», що «озвучує» історії людей з Чернігова, Києва, Маріуполя, Дніпра тощо, які втікали від війни або стали її жертвами.

Зустрічаються серед її поезій і т.зв. «медійні», які органічно накладаються на відео з місця трагедій, які транслюються в ЗМІ і соцмережах, а тому кожна фраза стає «зримою», оживає, ще глибше поникає в душі слухачів. Так, наприклад, один із віршів був присвячений трагедії у Дніпрі, де в багатоповерхівку влучила ворожа ракета, а під завалами опинились люди:

*Живі виходять люди, вберегли!
Усі, хто міг, молились, як могли.
І Ангели свої могутні крила
Підставили під ці багатотонні брили.*

У поезії Н. Кушнір можна відчувати палку віру в українських воїнів та стійкий народ України:

*Твої сини і дочки – горда нація,
Дух незалежний, воля у серцях...
Козацька сила й мудрість в нас закладена...
Ніким не скорена й незламна у віках!*

Ольга Деркачова, докторка філологічних наук, професорка Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, письменниця, відома як авторка любовних романів та малої прози, виступила на фестивалі зі своїми авторськими поезіями. Її історії ліричні, сповнені неповторних метафор і чуттєвої образності. Війна як загальна трагедія українського народу вписується в індивідуальну історію кохання й боротьби її ліричної героїні:

*Не розпитуй мене, як мені, взявши в сні у долоні моє лице,
Де садили троянди терпкі і червоні, там давно ніщо не живе,
Час приходу у світ мовчазних хризантем вже мина,
Не минає війна – до зими? До весни? Хто там зна...*

За основне життєве кредо на тепер О. Деркачова обрала слова Лесі Українки: «Хто не жив посеред бурі, той ціни не знає силі». Лірична героїня її поезії вже традиційно для письменниці виказує силу внутрішньої стійкості й готовності йти до кінця у боротьбі за своє щастя та внутрішню і зовнішню свободу. Така стоїчність переноситься нею і на питання загальнонаціонального значення, адже те, що відбувається навколо, – це творення нового світу, яке вимагає Жертви, як було на початку нової ери:

*Той, що таки не мине, сяде із нами за стіл,
Зніме бронезилет, засіє на гнів і біль,
Скаже про те, що там вже народився Бог,
Що першим було не слово, а вибух серед тривоги,
Йосип Марію несе, шириться світом вість –
Буде кривавий вертеп... Плачуть царі в бліндажі...*

«Мети досягає той, хто її прагне», – з таким життєвим кредо виступила Марина Тихоненко, учитель української мови і літератури, англійської мови в опорному закладі «Кобеляцький ліцей №2 імені Олеся Гончара Кобеляцької районної ради Полтавської області». Виступ спікерки на тему «Поезія – це завжди неповторність, якийсь

безсмертний дотик до душі...» презентував її формулу життя крізь призму поезії Ліни Костенко. М. Тихоненко відзначила певну спорідненість свого світовідчуття із творчістю класика української літератури. Її виступ був справжнім театральним дійством, де історія становлення духу мисткині супроводжувалась декламацією уривків її поетичних текстів.

На другий день фестивалю поезії «Формула життя» спікерками виступили членкині ГО, високопрофесійні та надкреативні педагогині закладів освіти різного рівня.

Перша спікерка, Надія Кобилко, викладач української мови та літератури вищої категорії, «старший вчитель» філії ДНЗ «Охтирський центр ПТО» смт Велика Писарівка Сумської області, ознайомила присутніх із тими постулатами, на яких ґрунтується її життєвий і професійний шлях: «Усе, що починається з любові, приречено на успіх» (Н. Хілл); «Не помиляється тільки той, хто нічого не робить»; «Не всі можуть досягти успіху, але успіх приходить тільки разом із самовдосконаленням та рішучістю» та ін. Розповідь Н. Кобилко про педагогічну діяльність, залюбленість у слово та поширення цієї любові серед своїх учнів перемежовувалась із віршами її земляка, Володимира Затуливітра.

Творчість земляка надихнула спікерку на опанування слова, тож серед віршів митця Н. Кобилко презентувала й власний, який якнайкраще описує всі її життєві цінності, радощі й сумніви:

*Своє життя прочитую по нотах:
Одна щаслива, друга, ще і ще.
А що в житті? Лиш діти та робота,
А це, повірте, зовсім не просте.
Люблю ранкове сонце, що несе
Прийдешній день із негараздами й гараздами,
З усім-усім, що так мене веде
В наступний з безкінечними питаннями.*

<...>

*І відповідь приходить не одна,
Бо завжди вибір є, який?
Я ж обираю зміст Цього життя,
Якщо не це, по-іншому не треба.*

Оксана Лихошапка, вчителька української мови та літератури комунального закладу «Слоутський навчально-виховний комплекс: загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів, дошкільний навчальний заклад «Волошка» Березівської сільської ради», ділилась секретами свого особистісного і професійного становлення під гаслом: «Навчаючи – учись, навчаючи – твори, у процесі творчості – навчай». Спікерка розповіла про те, як почала писати вірші, що її надихає і підтримує, декламувала власні твори. Тематика цих поезій розмаїта: описи природи рідного краю, щоденні радощі й турботи, присвяти Т.Г. Шевченку, Україні, але всі вони сповнені щирості й любові. Не випадково спікерка зачитала на заході вірш, присвячений Кобзарю та його перебуванню на Глухівщині, в її рідному краї, адже це ті цінності, які наповнюють душу кожного українця:

*Бо на славній Глухівщині
Побував же тричі ти.
Перший раз, як мовлять люди,
Ти вітав товаришів.
Другим разом по заході
Оспівав свій рід людський.*

<...>

*Втретє ти тут побував
Хутір Білявський повідав*

<...>

*Ти, товаришу, Кобзарю,
Землю славу покидав.*

Кандидатка філологічних наук, заступниця директорки Початкової школи імені Софії Русової Івано-Франківської міської ради Олеся Дибовська визначила за один із дороговказів свого життя вислів А. Шептицького: «Спільне добро чинить із людей одне тіло, а якраз те спільне добро є основою всякої любові». Вона розповіла, як поєднує свою любов до слова з педагогічною діяльністю, познайомила зі своєю поезією та презентувала творчий проєкт «Інтонації» (Івано-Франківськ, 2018), в якому вміщено її поезії в прозі.

Її твори – історії про любов: любов до рідної землі, близьких і рідних, коханої людини, до свободи, любов як сенс життя і любов як гра:

*у ці короткі зимові дні
ніч торкається скроні вже пообіді
спершу зухвало так ніби підморгуючи запрошує до гри
ти чи ніч
ніч чи ти
хоч ти і знаєш що у такій нерівності не перемогти
але вигадуєш якусь химерну стратегію і робиш із гри
математичну*

нерівність

І, безумовно, не позбавлена уваги тема війни, коли любов до людей стає всеохопною, свого роду захисним бар'єром:

*під звуки нічних сирен що ріжуть темряву ніби лезо надміру
заточеного
ножа*

*вчергове прошу «Господи, помози»
вціліти всім близьким і далеким знайомим і ніколи не баченим
дітям і батькам
бо яка тут різниця у іменах прізвищах посадах і статусах
якщо ми однієї крові
тієї що заважає своєю присутністю в жилах живих*

Всі виступи були цілими моновиставами, у яких спікери змушували присутніх сміятися й сумувати, згадувати дитинство, проводити паралелі з теперішнім та поринати в уявні світи. А той факт, що, за велінням долі, за два дні фестивалю виступили саме 7 спікерів, засвідчує, що наша спільна формула життя приведе лише до щастя!

І те, що всі спікери – члени ГО «Інноваційні обрії України», ще краще продемонструвало, яка багата наша організація на розумних, інтелігентних, креативних людей різних професій і сфер діяльності, котрі тримають наш культурно-освітній та науковий фронт!